

s'apleguen a Granollers tots els *corridos* dels pobles del voltant, que fugen de prèdiques i sermons. I els que no poden venir, que també senten *la passa*, juguen a fer comèdies.

En tot el Vallès, gairebé no hi ha cap poble on l'art de Talia — pobret! — no hi tingui el seu altaret.

***

I are que parlem de Talia.

Hem vist que a «La Unió Lliberal», quan fan comèdia, ja gasten sobres que no són blaus.

Per terres d'Andalusia

El seu nom no crec pas que us interessi: tant sols us diré que era un poble d'aquests tant genuïnament andalusos de la província de Córdoba. Carrers estrets que s'enfilen a la plaça de l'Església; cases de portalades amples que deixen veure grans patis d'antigues arcades, cobertes de flors i eures i, al costat mateix del poble, assaonant les seves arrels, el riu saltironeja per sobre les roques.

Poble silenciós. A quatre passes de l'altra banda de muntanya, ni tant sols s'endevina la seva existència.

La seva fonda, és com totes les cases. Per un portal antiquíssim s'entra al pati, on la refinada voluptuositat del fondista hi ha instal·lat unes incòmodes cadires llargues (*chaises-longues*) i tot seguit el viatger se troba en el menjador: una gran sala que enquadra la llarga taula, refugi dels que, com jo, en aquells moments no sabem com passar el temps.

Per a major alegria i glòria de l'hostaler, aquella nit no hi havia un sol lloc vagant; totes, absolutament totes les cadires estaven ocupades i els hostes ens disposavem a devorar les platades de verdures que traginaven de la cuina.

Com és natural, la conversació s'esqueia sobre els actuals successos polítics. Un viatjant de pells, exaltat d'idees, ens llegia l'últim article d'en Domingo i, malgrat haver-hi en la taula dos significats personatges, no es mocejava la llengua i, amb un dalit verdaderament imprudent, atacava *allò* que la llei ha fet inviolable.

Al saber que jo era català, me preguntaren per en Domingo, contestant-los jo el què devia, sense amagar per res les meves idees.

Quan la conversació declinava per la desaparició d'alguns convidats, un dels personatges esmentats va interrogar-me:

«No s'ha fixat que cada volta que a Espanya se sent tamborinada política, coincideix amb una ofensiva a l'liada?»

La pregunta era intencionada i la resposta fou la que devia ésser. No puc dir-vos res més, sino que fou la que devia ésser.

I d'aquí n'arrencà una discussió sobre la necessitat de les guerres.

El meu contrincant sostenia que les guerres eren necessàries, des del moment en que els nostres primers pares foren expulsats del Paradís. Aquesta fou la primera guerra. Sostenia jo el què veig tant clar: que si els de dalt, els que governen, tinguessin verdadera consciència dels horrors de la guerra, en evident desproporció amb els fins que es persegueixen, arreararien les estúpides armes i les qüestions internacionals s'arreglarien en forma més humanitària i més social.

A què explicar-vos més? La discussió se distingué sens mesura i quan els companys de professió es retiraren, jo vàreig fer el mateix.

A l'atravesar el pati, va aturar-me el moço de la fonda, un bordegaç, que fins allavors jo

havia tingut per tonto que suportava les bromes dels viatjants, puix per pesades que fossin, ell reia amb somriure d'estúpit, aclucant els ulls, faltats d'una expressió orientadora. Amb els dits, cargolava nerviosament el sarrell de la bufanda, de color postic...

— Zeñó — me digué, amb veu tremolosa — *yo creo que V. tiene razón... Las guerras sólo han de hacerlas los ricos... Nosotros, los pobres, ¿qué ganamos en ellas?*

— Así es — assenti jo.

— *A mi m'ha gustao mucho lo que V. ha dicho. Aquéllos, tóo lo quieren arreglar por la fuerza... y Vd., Vd., ha contestao muy bien... Se vé que ha estudiao ¿Verdá?*

«Creureu que vàreig emocionar-me i que una força estranya semblava empènyer'm cap a lluitar, a catequitzar, a sacrificar-me per aquesta causa tant noble de fer veure la raó a aquestes pobres consciències, faltes de la més elemental instrucció?

I pensar que com aquell bordegaç, tants i tants n'hi han a Espanya, afamats de sentir aquestes coses noves que tant s'avenen a les reflexions que en la foscor del seu entiment ells mateixos se fan!...

Vaig estrènyer-li fortament la mà, mentres una intensa satisfacció em dominava i, corrent per aquells carrers barroerament empedrats, sense sentir la frescor de la nit, me venien ganes d'aturar al primer transeunt i contar-li tota l'íntima alegria que m'omplia l'ànima.

ESTEVE SARROCA

Jaen, 24 de març

NOVES

LA SETMANA SANTA. — Com cada any en aquestes diades, la tristor i el compungiment obligatori s'ha mostrat als ulls del món, esforçant-se la gent d'església en aparentar un dolor que no experimenten.

Quan s'acabarà tanta hipocresia?

La pluja va destorbar les dugues processons del diumenge de Rams. Quina llàstima i quina oportunitat!

***

NOU FUNCIONARI. — Per haver-se'l nomenat Registrador de Sagunto, el que ho era de nostra vila, ha sigut nomenat interinament substituït seu en Josep Carrillo, que actualment està entre nosaltres.

A propòsit: no es podria aconseguir que sempre ho fós d'interí el Registrador? Hem comprovat que són sols els interins els que es cuiden del Registre, vivint entre nosaltres.

***

ENTERRAMENT CIVIL. — El dilluns prop passat va ésser conduïda civilment al cementiri una xamosa nena, filla del conegut radical en Francesc Janer. En la comitiva hi figuraven bona part de l'element obrer de la nostra vila, constituint una vera manifestació de dol. D. E. P.

***

ALTRE COP. — Que sapiguem, encare és hora que no s'ha prè cap acord prohibitiu per a que deixin de funcionar *aquelles màquines* de que parlavem la setmana passada.

Es que creu l'autoritat que les tals *tragaperras* efectuen un negoci lícit? Si convé, tindrem, com en *Xenius*, la *santa insistència*.

***

SENYOR ALCALDE. — Apart de que tots sabem i toquem el mal estat en que es troben tots els carrers de la nostra vila, li fem especial menció del deplorable estat en que es troba el

de Sant Jaume. Ens han visitat una comissió d'obrers que tenen obligació de passar per aquells indrets, per a dirigir-se a son respectiu obrador o fàbrica, queixant-se de que no poden donar an pas, un quant cauen quatre gotes.

Valdria la pena de complaure'ls!

***

DILLUNS PASSAT... — A les deu del vespre, vàrem presenciar la passada de l'Orfeo fugitiu, que va donar un concert a «La Alhambra».

Ens va fer l'efecte d'una sobrera exhibició.

***

ESPECTACLES

LA UNIO LLIBERAL. — Amb les funcions del diumenge i del dilluns va despedir-se la companyia Calvo i Serra, que amb regular èxit ha vingut actuant durant la quaresma passada en aquest teatre.

El diumenge a la tarde varen representar-se «La czarina», «Toros en Aranjuez» i «La verbena de la Paloma». El públic s'avorrí, i amb raó, amb les dues primeres, puix són obres que, además d'ésser passades de moda, no les sabien els artistes. «La verbena», també obtingué interpretació força defectuosa. A la nit, el bonic sàinet «Gente seria» constituï un èxit per a tots els seus intèrprets. «El olivar», no ens va agradar pas; i en «El santo de la Isidra» sobresortí el senyor Calvo, ben secundat per tots els demés.

El dilluns a la tarde veiérem «La tragedia de Pierrot» i «El asombro de Damasco». Per a nosaltres, és el dia que la companyia ens va agradar més. La presentació d'«El asombro», admirable. A la nit, com a despedida i a benefici dels directors senyors Calvo i Serra, va estrenar-se l'opereta «El tesoro», d'en Vives, en qual execució ratllà a gran altura el tenor senyor Mena, que fou ovacionat, sobre tot en la «Cançó del ferrer» que hi ha en el primer acte i que va haver de repetir. La triple senyoreta Abella també va agradar-nos molt; els demés, fluixets, passat d'en Segura, que es feu aplaudir en una escena de l'acte segon.

***

CASINO DE GRANOLLERS. — Per a aquestes festes de Pasqua, aquesta societat té organitzats concerts i balls a càrrec del notable quintet «Dancing-Tzigans Casanovas»; el primer en cultivar l'art original que caracteritza als *tzigans*.

***

BALLS A «LA VIOLETA». — Deixant de banda els anacronismes i preocupacions ridícoles, impròpies del segle en que vivim, els simpàtics choristes de «La Violeta Catalana» varen ballar, el diumenge i dilluns, de bò i millor. També s'executaren en aitals dies, diferents concerts, magistralment interpretats, així com els balls, per l'orquestra «La Catalana» Felicitem a la simpàtica societat.

***

DE SPORT

FUT-BOL. — Diumenge no es celebrà el partit de campionat anunciat, per haver sospès la seva celebració la Federació Catalana.

El dilluns jugaren el Centre Sports, de Sans i el Granollers, corresponent al concurs «Copa Granollers».

El joc, interessant de debò, acabà amb el triómf del nostre equip, que s'apuntà 4 *goals*, per 2 el «Sans», distingint-se molt els germans Martí i Más i en Gendra.

IMM. DE G. GARRUDA : GRANOLLERS